

தமிழக வேளாளர்களின் வரலாறு

மன்பெறு மரபின் ஏவல் மாந்தர்

8

தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம் மரபியலில் நால் வருண அமைப்பு குறிப்பிடப்படும்போது, வேளாண் மாந்தர்க்கு உழுதுண்பது தவிரப் பிற தொழில்கள் சொல்லப்படுவதில்லை எனப் பொருள்படும் நூற்பா இடம் பெற்றிருப்பது குறித்து முன்னர் விவாதித்தோம். ஆயினும் இதற்கு விதிவிலக்குகள் உண்டு என்பதை அங்கீகரிக்கும் வகையில்,

இடையிரு வகையோர் அல்லது நாடின

வாய்ந்தனர் என்ப அவர் பெறும் பொருளே”

என்ற நூற்பா (எண்.81) இடம் பெற்றுள்ளது. அரச வர்ணத்தவரும் வைசிய வர்ணத்தவரும் மட்டுமே படைக்கலன்கள் ஏந்திப்போரிட அனுமதி பெற்றிருந்தனர் எனப் பொருள்படுகிற,

இடையிரு வகையோர் அல்லது நாடின

படைவனப் பெறார் என்மனார் புலவர்

என்ற நூற்பாவின் (எண்77) கருத்துடன் இது முரண்பட்டாலும் கால மாற்றங்களால் மரபுகளில் ஏற்படுகிற மாற்றங்களைப் பதிவு செய்கிற வகையிலேயே, அரசனால் பணிக்கப்படும் பட்சத்தில் படைக்கலன்கள் ஏந்தவும் தலையில் அடையாள மாலை சூடவும் வேளாளர்க்கு உரிமையுண்டு என்ற கருத்தினைத் தொல்காப்பியம் பதிவு செய்கிறது. வேளாள வர்ணத்தவர்க்கும் மணவினைச் சடங்கு நடத்தப்படுவது நடைமுறைக்கு வந்துவிட்டதென்பதைத் தொல்காப்பியம் (கற்பியலில்) எவ்வாறு பதிவு செய்துள்ளதோ அது போன்றே மரபியலிலும் இத்தகைய மாற்றங்களைத் தொல்காப்பியம் பதிவுசெய்துள்ளது. மட்டுமின்றி, மரபியலில் 83 ஆம் நூற்பா,

“வில்லும் வேலும் கழலும் கண்ணியும்

தாரும் ஆரமும் தேரும் மாவும்

மன்பெறு மரபின் ஏனோர்க்குரிய”

எனக் குறிப்பிடுகிறது. தொல்காப்பிய உரையாசிரியர்களுள் ஒருவரான பேராசிரியர் இதற்கு உரை எழுதுகிறார், “மன்பெறு மரபின் ஏனோர் எனப்படுவார் அரசுபெறு மரபின் குறுநில மன்னர் எனக் கொள்க”. அவை பெரும்பாணாற்றுள்ளும் பிறவற்றைப்பெறைய இவ்வரையாசிரியர் குறிப்

பிடுவது, பாட்டு நூல்களுள் மலைபடு கடாத்தின் நாயகன் வேளிர் குல நன்னன் சேய் நன்னனையோ, சிறுபாணாற்றுப் படையின் நாயகன், ஒய்மான் நாட்டுக் கோடார் குல (மலையர் குல?) நல்லியக் கோடனையோ அவர் மன்பெறு மரபின் ஏனோராகக் கருதாமல், தொண்டைமான் இளந்திரையனையே அத்தகைய ஒருவனாகக் கருதியதால்தான் எனத் தெரிகிறது.

கி.பி. 11-12 ஆம் நூற்றாண்டுகளில் பிற்காலச் சோழர்களின் அரசகுலப் பணிமக்களுக்குத் தொண்டைமான் என்ற பட்டம் வழங்கப்பட்டது. முதற்குலோத்துங்க சோழனின் திருவாரூர்க் கல்வெட்டில் “நம் கொல்லரில் தொண்டைமான் கொல்லர்” என்ற குறிப்பு காணப்படுகிறது.² இந்த அடிப்படையில்தான் அரசகுலத்தவரின் தலைமைப் பணி மக்களான வேளாளர்கள், அவர்கள் படைத்தலைவரே ஆயினும் தொண்டைமான் என்று பட்டம் பெற்றனர். கி.பி. 1103 ஆம் ஆண்டுக்குரிய ஆந்திரமாநிலம் திராட்சாராமக் கல்வெட்டில் சத்சூத்திர குலத் தோன்றலாகக் குறிப்பிடப்படுகிற சீரிளங்கோ மகனாகிய திருவரங்கன், இவ்வாறு தொண்டைமான் பட்டம் பெற்றவனே.³ இவனே முதற் குலோத்துங்கனின் முதன்மைப் படைத்தலைவன் கருணாகரத் தொண்டைமான்.

கி.பி. 12-13 ஆம் நூற்றாண்டுகளில் சித்திர மேழிப் பெரிய நாட்டார் எனப்பட்ட வேளாளர் குலக் கூட்டமைப்பு எழுச்சி பெறத் தொடங்குகிறது. சோழப் பேரரசின் ஆட்சிக்காலம் முடிவடைந்த பின்னர் கி.பி. 14 ஆம் நூற்றாண்டில் சித்திர மேழிப் பெரிய நாட்டாரின் ஆதிக்கத்தின்கீழ்தான் தமிழகத்தின் பெரும்பகுதி இருந்தது. தமிழிலக்கிய இலக்கண உரையாசிரியர்களின் காலம் இதுவே. இக்காலகட்டத்தைச் சேர்ந்த வைணவ உரைநூல்கள், “வேளாளரில் உயர்ந்தோர் தொண்டைமான் என்ற பட்டத்தைத் தரித்துக்கொள்கின்றனர்” எனக் குறிப்பிடுகின்றன. “தோட்டி முதல் தொண்டைமான் வரை” என்ற வழக்குத்தொடர் இக்காலகட்டத்தில்தான் தோன்றியிருக்க வேண்டும்.⁴ இத்தகைய பின்னணியில் பார்க்கும் போது, தொல்காப்பிய உரையாசிரியர் பேராசிரியர், பெரும்

மரபின் ஏவல் மாந்தர்

உற்றுள்ளும் காண்க; சங்க இலக்கியங்களில் குறிப்பிடப்படும் தொல்காப்பியம் பெரும்பாணாற்றுள்ளும்

41 / தமிழினி / டிசம்பர் 2010

கி.மு. 2 ஆம் நூற்றாண்டிலே சாதவாகன அரசரின் உருவம்
 இடமில்லாத கி.மு. 56-இல் விக்கிரமாதித்தன் பேரரசனின்

பாணாற்றுப்படை நாயகன் தொண்டைமான் இளந்திரையனை வேளாளர் குலத்தவன் என்று முடிவு செய்து, "மன்பெறு மரபின் ஏனோர்"க்கு எடுத்துக்காட்டாக இளந்திரையனை மனதிற் கருதியே பெரும்பாணாற்றுப்படையைக் குறிப்பிட்டிருக்க வேண்டும்.

நால்வர்ண அமைப்பு பற்றிக்கூறுகையில் தொல்காப்பியம் இவ்வாறு இலக்கணம் வகுப்பதால், "மன்பெறு மரபின் ஏனோர்" என்பது அரச வர்ணத்தவரல்லாத பிற மூன்று வர்ணத்தவரை - பெரும்பாலும் அந்தண, வைசிய வர்ணத்தவர்களையும் ஒரோவழி வேளாள வர்ணத்தவரையும் குறிக்கும் எனப் பொருள் கொள்ளலாம். கலகத்தின் மூலம் ஆட்சியைக் கைப்பற்றிய களப்பிரர்கள் "மன்பெறு மரபின்" ஏனோர் ஆகமாட்டார்கள். அரசியல் காரணங்களுக்காக அரச வர்ணத்தவரால் ஆட்சியுரிமை வழங்கப்பட்ட ஆனால் அரச வர்ண அந்தஸ்து வழங்கப்படாமல் வேளாள வர்ண அந்தஸ்து மட்டும் வழங்கப்பட்ட மக்கட் பிரிவினரை "மன்பெறு மரபின் ஏனோர்" அதாவது பிறரால் அரச பதவியைப் பெற்றவர்கள் என்று குறிப்பிடுவது பொருத்தமாகும். தொண்டைமான் இளந்திரையன் இத்தகைய மக்கட் பிரிவினனாகவே இருக்கவேண்டும் என நாம் முடிவு செய்வதற்கு ஆதாரங்கள் உள்ளன.

கி.மு. முதல் நூற்றாண்டின் இடைப்பகுதியில் தொடங்கிக் கி.பி. முதலிரு நூற்றாண்டுகளிலும், மூன்றாம் நூற்றாண்டின் இடைப்பகுதி வரையிலும் தென்னிந்தியாவின் பேரரசாகத் திகழ்ந்தது சாதவாகன அரசாகும். சாதவாகனர் கல்வெட்டு ஏதும் தமிழகத்தில் கண்டறியப் படவில்லை யாயினும் காஞ்சி புரத்தில் அவர்களுடைய காசுகள் கண்டறியப்பட்டுள்ளன.⁵ அவர்கள் வெளியிட்ட காசுகள் பல, ஒருபுறம் பிராகிருத மொழி வாசகமும் மறுபுறம் தமிழ்மொழி வாசகமும் பொறிக்கப்பட்ட இருமொழிக் காசுகளாகும்.⁶ தமிழ் மொழி வழங்கும் பகுதிகளில், குறிப்பாக வட தமிழ்நாட்டில் சாதவாகனரின் அரசியல் ஆதிக்கம் நிலவிற்று என்பதற்கு இது சான்று. சேரர்களுடன் சாதவாகனர்க்கு நல்லுறவு இருந்ததென்பதற்குச் சிலப்பதிகாரம் (சமகாலப் பதிவு அன்று எனினும்) சான்று தருகிறது. எனவே சாதவாகனர்களின் வியாபகத்தைத் தடுத்து நிறுத்துவதற்குரிய விதத்தில், தங்களிடம் முழுமையான விசுவாசம் மிக்க ஒரு சிற்றரசை உருவாக்குவதற்குச் சோழர்கள் முனைந்தனர் எனத் தோன்றுகிறது. அவ்வாறு உருவாக்கப்படும் சிற்றரசு, சோழ குலத்தின் கிளை என்று உரிமை கொண்டாட அனுமதிக்கிற அதே வேளையில் சத்திரிய வர்ண அந்தஸ்து வழங்காமல் அச் சிற்றரசு மரபினரைத் தங்களுடைய தொண்டர் தலைவர்களாக நீடிக்க அனுமதிப்பதென்று சோழ அரச குலத்தவர் தீர்மானித்திருக்கலாம். இளந்திரையன், "கொண்டி உண்டித் தொண்டையோர் மருகன்" எனப் பெரும் பாணாற்றுப்படையில் (வரி. 454) குறிப்பிடப்படுவது எண்ணிப்பார்க்கத்தக்கது. போர்க் கொள்ளையையே வெட்சிப்போர் முறையினையே அல்லது தொல்காப்பியம் (புறத்திணையில் நூற்பா 2) "வேற்றுப்புறக் களவு" எனக் குறிப்பிடுகிற வேந்துவிடு தொழிலினையே வாழ்க்கையாகக் கொண்ட தொண்டையர் வம்சத்தில் மருவுவதன்-மண உறவு கொள்வதன்-மூலமாக இணைத்தவன் இளந்திரையன் என்று இதற்குப் பொருள்

கொள்ளலாம். இரவு நேரத்தில் தினைக் கதிர்களை அறுவடை செய்து களவாடிச் செல்வோர், "தொண்டகச் சிறுபறை" அடித்துச்செல்வர் எனக் குறுந் தொகை (பா. 375) கூறுவதும் தொண்டையர் வாழ்வியலை உணர்த்துவதாகக் கொள்ளலாம்.⁷ வேங்கடமலையின் பூர்வகுடிகளான கள்வர், தொண்டையர் முதலிய குடிகளைப் போலத் திரையன் என்பது பன்மையில் குடிப்பெயராகப் பயன்படுத்தப்படவில்லை. சோழ அரச குலத்தவர்க்கும் பழமையான கடலோடிச் சாதியினருக்கும் இடையிலான உறவில் உருவான, அல்லது உருவாக்கப்பட்ட வம்சமே திரையன் வம்சம் எனத் தோன்றுகிறது. இது இலங்கை, தென்கிழக்காசிய நாடுகள் ஆகியவற்றின் பூர்வகுடியினரான நாகர் வம்சத்தவர்க்கும் சோழ அரச குலத்தார்க்குமிடையிலான உறவில் உருவான வம்சமாக இருக்கவும் வாய்ப்பு உள்ளது.

சங்க காலத் தமிழகத்தில் தேர் (chariot), யானை, குதிரை, காலாட்படைகள் நாற்பெரும் படைப்பிரிவுகளாக இருந்தன கப்பற்படைப் பிரிவு இருந்தமைக்கான சான்றுகள் இல்லை. கி.பி. 2 ஆம் நூற்றாண்டில் "கடல் பிறக்கோட்டிய வேல் கெழு குட்டுவன்" எனப் புகழப்பட்ட சேரன் செங்குட்டுவன் சேரர்களின் கடற்படைப் பிரிவைத் தோற்றுவித்திருக்கலாம். கேரளக் கடற்கரை முக்குவர்களும் துளுமண்டலக் கடற்கரை முக வீரர்களும் சேரர்களின் துறைமுக வீரர்களின் வம்சத்தவரே.⁸ சோழர்களைப் பொறுத்தவரை கி.மு. 2 ஆம் நூற்றாண்டிலேயே ஏளாறன் என்ற சோழ அரச குலத்தவன் இலங்கையில் ஆட்சி செலுத்தியுள்ளான்.⁹ சோழர்களின் கடற்படைப் பிரிவொன்று அப்போதே உருவாக்கப்பட்டிருக்கச் சாத்தியமுண்டு. "நளியிரு முந்நீர் நாவாய் ஓட்டி வளி தொழிலாண்ட உரவோன்" எனக் கரிகாலனின் மூதாதையொருவன் புறநானூற்றில் (பா.66) புகழப்படுகிறான். இது கப்பல் வாணிகத்தைக் குறிப்பதாகக் கொள்ளாமல் கடற்படையைக் குறிப்பதாகக் கொண்டால் ஏளாறனையே உணர்த்துவதாகலாம்.

கி.மு. முதல் நூற்றாண்டளவில் பவத்திரி என்ற கடற்படைத் துறைமுகப்பட்டினத்தின் தலைவனாகத் திரையன் என்பவன் இருந்தான் என அகநானூற்றால் (பா.340) தெரிய வருகிறது.¹⁰ வேங்கட மலையும் இத்திரையனின் ஆட்சியிலிருந்ததென வேறோர் அகப்பாடல் (பா.85) தெரிவிக்கிறது. இதனடிப்படையில் தொண்டையரும் திரையரும் ஒரே குடியினர் என்றும், திரையன் என்ற இயற்பெயர் கொண்ட தொண்டையர் குடியினனே இத்திரையன் என்றும் ஆய்வாளர்கள் பலவாறு பொருள் கொண்டுள்ளனர். திரையன் என்பவன் சோழ அரசகுலத்தவர்க்கும் இலங்கை அல்லது தென்கிழக்காசிய நாடுகளின் பூர்வகுடிகளான கடலோடிச் சாதியினர்க்கும் இடையில் ஏற்பட்ட (மணஉறவல்லாத) உறவில் தோன்றியவனோ எனத் தோன்றுகிறது.¹¹ திரையர் வம்சத்தவர்கள் தமிழக எல்லைப்புறக் கடற்கரைப் பட்டினமான பவத்திரியைத் தமது தலைமையிடமாகக் கொண்டு சோழர்களின் கிளையென்ற உரிமையுடன் அரசாண்டிருக்கலாம்; வேங்கட மலையின் மலைவளம் (மரங்கள், யானைகள்) போன்றவற்றைக் கையகப்படுத்தி வணிகர்கள் துணையுடன் வெளிநாடுகளுக்கும் ஏற்றுமதி செய்திருக்கலாம். இத்தகைய அரசு விரிவாக்கத்தினூடாகத்

தொண்டையர் கள்வர் போன்ற குடியினருடன் மண உறவு கொண்டு தொண்டையர் மருக்களாக உருவாகியிருக்கலாம்.

இத்தகைய ஓர் அரசு அமைவதற்குப் புத்த சமயம் உதவிகரமாக இருந்தது என நாம் அனுமானிக்க முடிகிறது. தமிழ்க் கரையார் சாதியினனாகிய மாநாய்கன் (தலைமை மீகாமன்) எனப் பொருள்படுகிற "தமெட கரவா மகா நாவிச" என்ற சிங்கள பிராமிக் கல்வெட்டு இலங்கை அனு ராதபுரம் அபயகிரிப் பகுதியில் முன்னரே கண்டறியப் பட்டுள்ளது.¹² கி.பி. 2 ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்ததாகக் கணிக்கப்படும் இக்கல்வெட்டின்மூலம், புத்தசமயம் சார்ந்த வர்த்தக நிர்வாக சபையொன்று இம் மீகாமனின் தலை மையில் இயங்கிவந்ததென்று தெரியவருகிறது. காஞ்சி, முதன்மையான புத்த சமயத்தலமாக உருவாகி வந்த நிலையில், இலங்கையுடன் தமக்கிருந்த சமய, வர்த்தக உறவுகளை அடித்தளமாகக் கொண்டு கரைதுறை வேளாளர் என்றும் கரையார் என்றும் அழைக்கப்படுகிற திரையர் குடியினர் காஞ்சியைத் தலைநகராகக் கொண்டு தமது ஆட்சியை விரிவுபடுத்துவது என்பதும் சோழர்கள் அரசியற் காரணங்களுக்காக அதனை ஊக்குவிப்பது என்பதும் இயல் பானவையே. தொண்டைமான் இளந்திரையன், மீகாமன் சமூகத்தவன் என்பதை மறைமுகமாக உணர்த்தும் குறிப்பு, பெரும்பாணாற்றுப்படையில் உள்ளது. இளந்திரையனின் உதவியை எதிர்பார்த்துக் குறுநிலத் தலைவர்கள் பலர், அவனது அரண்மனை முற்றத்தில் ஒருவரோடொருவர் முண்டியடித்துக்கொண்டு நிற்கின்றனர் என்றும், அக்காட்சி கங்கையாற்றைக் கடப்பதற்கென உள்ள ஒற்றை மரக்கலத் தில் ஏறுவதற்கு மக்கள் கூட்டம் முண்டி நிற்பது போன்றி ருப்பதாகவும் பெரும்பாணாற்றுப்படை (வரி. 425-435) கூறுகிறது.

இளந்திரையனின் முன்னோன் ஒருவன் கடலலைகளால் கரை சேர்க்கப்பட்டவன் என்றே பெரும்பாணாற்றுப்படை குறிப்பிடுகிறது. திரிவிக்கிரமனான திருமாலின் பிறங்கடை (புறக்கடை) வழியினன் என்றும் பெரும்பாண். குறிப்பிடு கிறது.

"இருநிலங்கடந்த திருமறுமார்பின் முந்நீர் வண்ணன் பிறங்கடை அந்நீர்த் திரை தரு மரபின் உரவோன் உம்பல்" (வரி 29-31)

வாலியோன் எனப்பட்ட பலராமன், திருமாலின் அவ தாரங்களுள் ஒருவனாகக் கருதப்பட்டாலும், திருமால் படுத்துறங்கும் பாம்பணையாகிய ஆதிசேஷனின் அம்சமே ஆதலால் அவனை "முந்நீர் வண்ணன் பிறங்கடை" எனக் குறிப்பிட்டனர் எனலாம். கண்ணனின் அண்ணனாகக் கருதப்பட்டாலும் பலராமன் தாலஜங்கம நாகர் குலத்தவனே தவிர யது குலத்தவன் அல்லன். பிற்காலத்தில் யது குலத்தில் அவனைச் சேர்த்ததை நியாயப்படுத்துவதற்காக ஒரு கதை புனைப்பப்பட்டது. கண்ணனின் அன்னையாகிய தேவகியின் வயிற்றிலிருந்து ரோகினியின் வயிற்றுக்குக் கரு நிலை யிலேயே பலராமன் மாற்றப்பட்டான் என்றும் அதனால் தான் அவன் கம்சனால் கொல்லப்படாமல் தப்பினான் என்றும் அத்தொன்மக் கதை குறிப்பிடுகிறது.

முந்நீர் வண்ணன் பிறங்கடை என்பது பலராமனைக்

குறிக்கும் எனப் பொருள் கொள்வது வேறொரு வகையிலும் பொருத்தமானது. அரசர்கள் தம்மைத் திருமகள் கேள்வராக இந்திரனாகவோ திருமாலாகவோ உருவகப்படுத்திக் கொள் வது வழக்கம். இளந்திரையனோ, திருமால் படுத்துறங்கும் "சேஷபணி" யாகிய பாம்பணையுடன் தன்னை இணைத்துப் பேசிக்கொள்வதற்கே சோழ அரச குலத்தாரால் உரிமை யளிக்கப்பட்டவன். பிற்காலச் சோழ அரசர்கள் தங்களது பள்ளிக்கட்டிலுக்குத் தங்கள் சிற்றரசர்களைச் சார்த்தி முனையதிரையன், மழவரையன் என்றெல்லாம் பெயர் சூட்டினர் என்ற வரலாற்றுச் செய்தியை நாம் இங்கு எண்ணிப்பார்க்கலாம்.

கடலலைகளால் திரையன் கரை சேர்க்கப்பட்ட தொன்மக் கதை குறித்து உரையாசிரியர் நச்சினார்க்கினியர் பின்வரு மாறு விளக்கமளிக்கிறார்:

"நாகப்பட்டினத்துச் சோழன் பிலத்துவார்த்தால் நாக லோகத்திற்குச் சென்று நாககன்னியைப் புணர்ந்த காலத்து அவள் யான் பெற்ற புதல்வனை என் செய்வேனென்ற பொழுது தொண்டையை அடையாளமாகக் கட்டிக் கடலிலே விட அவன் வந்து கரையேறின் அவற்கு யான் அரசரிமையை எய்துவித்து நாடாட்சி கொடுப்பதென்று அவன் கூற அவளும் புதல்வனை அங்ஙனம் வரவிடத்திரை தருதலின் திரையனென்ற பெயர் பெற்ற கதை கூறினார்."¹³

இக்கதை, பிற்காலச் சோழராட்சியின்போது மக்களி டையே வழங்கிய தொன்மக் கதையாகும். ஒட்டக்கூத்தரின் மூவருலா,

"பில மதனிற் புக்குத்தன் பேரொளியால் நாகர் குலமகளைக் கைப்பிடித்த கோ"

எனச் சோழகுல முன்னோன் ஒருவனைக் குறிப்பிடுகிறது. ஆனால் இக்கதையின் பூர்வவடிவம் சற்று வேறுபட்டது. கி.பி. 5-6 ஆம் நூற்றாண்டைய இலக்கியமான மணிமேகலை (24: 27-65) பின்வருமாறு விவரிக்கிறது:

நாகநாட்டைச் சிறப்பாக ஆளும் வளைவணன் (சங்கு நிறத்தவன்) என்பவனுக்கு வாசமயிலை (இருவாட்சிப்பூ) என்பவளிடத்தில் பிறந்த பீலிவளை, யாரும் அறியாத விதத்தில் காவிரிப்பூம்பட்டினத்தின் கடற்கரைச் சோலை யொன்றிற்கு வந்திருந்தாள். அது இளவேனிற் பருவமென்ப தால் அச்சோலையில் உலவிவந்த நெடுமுடிக்கிள்ளி, யாரு மற்ற ஓரிடத்தில் அவளைச் சந்திக்கிறான். அவள் யாரென்ற விவரமே அறியாமல் அவளைக் களவு மணம் புணர்கிறான். ஒருமாத காலம் இவ்வாறு கழிந்தபின்னர் அவள் தனது நாட்டுக்குத் திரும்பிச் சென்றுவிடுகிறாள். சித்திகள் பல பெற்ற சாரணன் ஒருவனிடம் அவள் யாரென்ற விவரத்தை அறிந்து கூறுமாறு நெடுமுடிக்கிள்ளி கேட்க, சாரணனும் அவளைப் பற்றிய விவரங்களைக் கூறி, அவளை இனிச் சந் திக்க இயலாது என்றும், அவள் கருவுற்றிருக்கிறாள் என்றும் அவள் பெறப்போகிற மகன் மட்டுமே சோழநாட்டுக்குத் திரும்பிவருவான் என்றும் முன்னுணர்ந்து உரைக்கிறான்.

மணிமேகலையில் மீண்டும் (25:178-203) கதையின் பிற்பகுதி கூறப்படுகிறது. பீலிவளை, தான் பெற்ற மகனை நெடுமுடிக்கிள்ளியிடம் கொண்டுசேர்ப்பதற்காகக் கம்பளச் செட்டி என்பவனிடம் கொடுத்தனுப்புகிறாள். ஆனால் கம்

நாக வழிபாடு - காஞ்சிபுரம்

பளச்செட்டி புறப்பட்ட கப்பல் கடலில் கவிழ்ந்து விடுகிறது. தன் மகனைக் கடலில் பல நாட்கள் தேடியும் கிடைக்காததால் மனம் நொந்த நெடுமுடிக்கிள்ளி, ஆண்டுதோறும் நடைபெறுகிற இந்திரவிழாவைக் கொண்டாட மறந்து விடுகிறான். அதனால் தெய்வ சாபம் ஏற்பட்டுக் காவிரிப் பூம்பட்டினத்தைக் கடல் கொள்கிறது. காவியநாயகி மணிமேகலையிடம் அறவண அடிகள் கூறுவதாக மீண்டும் (மணி 29: 3-18) இக்கதை குறிப்பிடப்படுகிறது.

இக்கதையில், சோழனுக்குப் பீலிவளையின்பால் பிறந்த மகன் மட்டுமே திரும்பி வருவான் எனச் சாரணன் கூறுவது, “திரைதரும் மரபின் உரவோன்” என்ற பெரும்பாணாற்றுப் படை வருணனைக்குப் பொருந்துகிறது. திரையன் வம்சத்தவர் கம்பளச் செட்டி போன்ற வணிகர்களின் துணையுடன் அல்லது ஆதரவுடன்தான் ஆட்சியில் அமர்ந்தனர் என்ற வரலாற்று உண்மையையும் இதன்மூலம் உணரலாம். இக்கதையில் குறிப்பிடப்படும் நாகநாடு இலங்கையின் அனுராதபுரம் பகுதியாக இருப்பதற்கு வாய்ப்புண்டு. நாக நாட்டை ஆண்ட வளைவணன், வாலியோன் (வெள்ளை நாகன்) மரபினனே எனக் கொள்ளலாம். இந்நாகர்கள் போகவதி புரத்தரசர் எனப்படுவர். மணிமேகலையில் வேறோரிடத்தில் (16: 15-67) “நக்கசாரணர் நாகர்” எனக் குறிப்பிடப்படும் நாகர்கள், நரமாமிசம் உண்ணும் காட்டுமிராண்டிகளாவர். நக்னமாக (உடையுடுத்தாமல்) அலைந்து திரியும் வாழ்க்கை முறையினரான அந்நாகர்கள், நக்கவாரம் (நிக்கோபார்), அந்தமான் தீவுகளில் வாழ்ந்த வாழ்கிற “ஜரவா” எனப்படும் நிக்ராய்டு பழங்குடிகளாவர்.¹⁴ ஆனால் வெள்ளை நாகர்கள், இளமையான தோற்றம் உடையவர்களாக இருந்தமையால் “இளையர்” என்ற பொருளில் (நாகு = இளமை) நாகர் எனக் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கலாம். செல்வ வளமும் ஆடம்பரமும் நிறைந்த வாழ்க்கைமுறை இந்நாக நாட்டின் இயல்பாக இருந்தது. “நாகத்தன்ன பாகார் மண்டிலம்” எனப் புறநானூற்றிலும் (பா. 367) “நாகநீள் நகரொடு நாக நாடதனொடு போகம் நீள்புகழ்” எனச் சிலம்பிலும் (1:21-22) இந்நாகருலகு குறிப்பிடப்படும். இந்நாகர்கள் நெகிழ்வான குடும்ப உறவுமுறையுடையோராவர். அதனால்தான் கடல் கடந்து சென்று, யாரென்றே தன்னை வெளிக்காட்டிக்கொள்ளாமல் சோழ அரச குலத்தவன் ஒருவனுடன் களவு மணம் புணர்ந்து கருவுற்றுத் தன் நாட்டிற்குத் திரும்புவது பீலிவளையின் சமூகத்தவரால் இயல்பாக ஏற்றுக்கொள்ளப்படுகிறது. இதனை, “முந்நீர் வழக்கம் மகடுஉவொடு இல்லை” எனத் தொல்காப்பியம் (பொருளதிகாரம், அகத்திணையியல், நூற்பா. 37) விதிக்கும் தலைமக்கள் வாழ்வியல் இலக்கணத்துடன் ஒப்பிட்டால் திரையனின் வர்ண அந்தஸ்து எவ்வாறு மதிப்பிடப்பட்டது என உணரலாம்.

நாக கன்னியை இளந்திரையனின் மூதாதையாகக் குறிப்பிடும் வழக்கம் இருந்தமையால் காஞ்சிபுரம் பற்றிய கதைகளில் நாகதெய்வம் இடம்பெறுவது இயல்பாயிற்று. அரசர்கள் ஆண்வழி வாரிசுரிமையைப் பின்பற்றுவோர் என்ற நடைமுறைக் கிணங்க, நாகராஜன் வம்சத்தவரே தொண்டை மண்டல வேந்தர்கள் எனக் கூறும் வழக்கம் ஏற்பட்டது. பிற்காலச் சிற்றிலக்கியமான சேயூர் முருகன் பிள்ளைத்தமிழ்,

“உரக்குலேசன் மகனாகும் ஒரு தொண்டைமான் வாரித் திரைநல்கும் மன்னன் பெரும்பேர் வரம்பெற்று வெற்றி கொண்டான்” எனக் கூறுகிறது.¹⁵

பெரும்பாணாற்றுப்படையில் (வரி.32- 37) “சங்குகளுக் குள் வலம்புரி சிறப்புப் பெறுவதைப் போன்று மூவேந்தர்களுள்ளும் இளந்திரையன் சிறப்புப் பெற்றவன்” என்று கூறப்படுகிறது. திரையன் வம்சம் சோழ குலத்தின் கிளையாகவே கருதப்பட்டதென்ற தோற்றத்தை இவ்வரிகள் உருவாக்குகின்றன. அதேவேளையில், இவ்விலக்கியத்தைப் படைத்த கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார், பட்டினப்பாலையில் சோழகுல மூதாதையர் பலரின் வெற்றிச்சிறப்புகளை அவ்விலக்கியத்தில் இடம்பெறும் திருமாவளவன் மீது ஏற்றிப் பாடுகையில் அவன் “பல் ஒளியர் பணிபு ஓடுங்கச்” செய்தான் எனக் கூறுகிறார் (பட்டினப் 274). இதற்கு உரையெழுதும் நச்சினார்க்கினியர், “பலராகிய ஒளி நாட்டார் தாழ்ந்து தம் வீரம் குறைய” என்று எழுதிவிட்டு, “ஒளியராவார் மற்றை மண்டலத்துக்கு அரசராதற்குரிய வேளாளர்” என விளக்கமளிக்கிறார்.¹⁶ ஒளியர் எனப் பட்டினப்பாலையில் சுட்டப்படுவோர் தொண்டைமண்டலத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் என்றும், “ஒளிநாகர்” என்று தம்மைக் குறிப்பிட்டுக் கொண்டனர் என்றும் கி.பி. 10 - 11ஆம் நூற்றாண்டுக்குரிய மாமல்லபுரக் கல்வெட்டுகளால் தெரியவருகின்றன.¹⁷ பல் ஒளியர் எனப் பட்டினப்பாலை குறிப்பிடுவதால் ஒளிநாகர் குலத்துள் பல உட்பிரிவுகள் இருந்தன என்றும் நாம் அனுமானிக்கலாம். இலங்கை அனுராதபுர நாகர்களும் அவர்களுள் ஒருவகையினர் ஆகலாம். சோழர்களிடம் பணிந்து ஓடுங்கிய ஒளிநாகர் குலத்தவர்களுடன் சோழ அரச குலத்தவர்க்கு ஏற்பட்ட உறவில் தோன்றியவர்கள் திரையன் வம்சத்தவர் எனலாம். கி.பி. 10 - 11ஆம் நூற்றாண்டுக்குரிய

கி.பி. முதல் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் இலங்கை அனுராதபுரத்தில் இளநாகர் வம்சம் ஆட்சி புரியத் தொடங்குகிறதென வரலாற்றாய்வாளர்கள் அனுமானிக்கின்றனர். இளநாகன் என்ற இவ்வரசனின் ஆட்சியில் ஓர் இடையீடு ஏற்பட்டது என்றும், இலங்கையின் அரசியல் சூழ்ச்சிகளிலிருந்து தப்புவதற்காகவோ நாடு கடத்தப்பட்டோ அவன் சோழநாட்டில் சில காலம் அடைக்கலம் பெற்றிருந்தான் என்றும் அக்காலகட்டத்தில் அவனுடைய வர்க்கத்தார்க்கும் தமிழர்களுக்கும் மண உறவு ஏற்பட்டதென்றும், அவன் மீண்டும் அனுராதபுரத்தில் ஆட்சிக்கட்டில் ஏறியபோது அவனது மகனைத் தமிழளதேவி என்பவள் மணந்தாள் என்றும் அவள் அனுராதபுர அரசியாகவும் இருந்தாள் என்றும் மகாவம்சம், தீபவம்சம் போன்ற பாலி நூல்களால் தெரியவருகின்றன.¹⁸

இத்தகைய வரலாற்று நிகழ்வுகளுடன் பீலிவளை குறித்த தொன்மக்கதை ~~முழுமையாகப் பொருந்தி வரவில்லை~~ எனினும், திரையன் வம்சத் தோற்றத்துடன் அனுராதபுரம் இளநாகனின் வம்சம் தொடர்புடையதாக இருப்பதற்கான வாய்ப்புகள் அதிகம் உள்ளன. இனி, இளந்திரையன் என்ற பெயரில் இடம் பெறும் “இளம்” என்ற அடைமொழி, அனுராதபுர இளநாகர் பெயரில் இடம்பெற்றுள்ள “எள”

இளந்திரையர் இயல்பு
 மூன்றாம் திருமுறை
 மூன்றாம் திருமுறை
 மூன்றாம் திருமுறை

என்ற ஈழ மொழியைக் குறிக்கும் பெயரின் திரிபான "இள" என்ற சொல்லுடன் தொடர்புடையதா, "நாகன்" என்ற பொருளில் (நாகு = இளமை) இளந்திரையன் எனப்பட்டானா, வேங்கடமலையின் பூர்வகுடிகளாகவும் வேந்து விடு தொழிலான வேற்றுப்புறக்களவில் ஈடுபடுத்தப்பட்டவர்களாகவும் அகநானூற்றில் குறிப்பிடப்படும் "ஏவல் இளையர்"களுக்கும்¹⁹ திரையன் வம்சத்தவர்க்கும் என்ன உறவு, என்பன போன்ற கேள்விகளுக்கு இன்றைய நிலையில் தெளிவான விடை கிடைக்கவில்லை. ஆயினும் இளந்திரையன் தொண்டைமான் என்ற பட்டம் பெற்றது "தொண்டை மகன்" என்ற பொருளிலாகலாம் என ஊகிப்பதற்குச் சில பிற்காலச் சான்றுகள் கிடைக்கின்றன. "தொண்டையர் காவலன்" எனக் குறிப்பிடப்பட்ட சேக்கிழாரைச் "சேவையர் காவலன்" என உமாபதி சிவாச்சாரியாரின் சேக்கிழார் புராணம் அழைக்கிறது. தொண்டு என்ற சொல்லிற்குச் சேவை என்று பொருள் கொண்டே இவ்வாறு சேக்கிழார் புராணம் அழைக்கிறதென்பதில் ஐயமில்லை.

தொண்டைமான் இளந்திரையன் காஞ்சியைத் தலை நகராகக் கொண்டு ஆட்சியமைத்தது கி.பி. 3 ஆம் நூற்றாண்டின் இடைப்பகுதியிலானதாகும். பெரும்பாணாற்றுப்படை கி.பி. 3ஆம் நூற்றாண்டளவில் கோழ அரச குலத்தவர்களைக் கலகத்தின் மூலம் வீழ்த்திக் களப்பிரர் ஆட்சியைக் கைப்பற்றியபோது இளந்திரையன் வம்சத்தவர்கள் பிபிரருடன் மணஉறவு கொள்வதும் படைத்துணை புரிவதும் இயல்பாக நிகழ்ந்திருக்கலாம். தோன்றுகிறது. களப்பிர அரசன் கோச்சேந்தங்குற்றனின் பூலாங்குறிச்சி வேள் களப்பிரர் கல்வெட்டில் இடம்பெறும் ஆட்சியாண்டு நூற்றுத் தொண்ணூற்றிரண்டு என்பது, தொண்டைமான் இளந்திரையன் காஞ்சியைத் தலைநகராகக் கொண்டு ஒரு பேரரசன் போல் ஆட்சியமைத்த ஆண்டினைத் தொடக்க ஆண்டாகக் கொண்டு கணக்கிடப்பட்டிருக்கவும் வாய்ப்புண்டு. பூலாங்குறிச்சிக் கல்வெட்டில் கடலகப் பெரும்படைத் தலைவன் எங்குமான் என்பவன் முதன்மையான அதிகாரியாகக் குறிப்பிடப்படுகிறான். அவன் "வேள் மருகண் மகன்" என்ற அடைமொழியும் பெற்றிருந்தான்.²⁰ களப்பிரர்களின் கப்பற்படைப்பிரிவு பற்றி வேறெந்த ஆதாரமும் நமக்குக் கிட்டவில்லை. எனவே அப்படைப்பிரிவில் திரையர்கள் வசித்த பங்கு என்ன என்பது தெரியவில்லை.

இது ஒரு புறமிருக்க, கி.பி. 4 ஆம் நூற்றாண்டில் காஞ்சியில் ஆட்சியமைத்த பல்லவர்கள், களப்பிரர் என்ற வானில் உலவும் சூரியன் என்று தம்மைக் கூறிக் கொண்டனர். கி.பி. 7 ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் ஆட்சி செய்த மகேந்திரவர்ம பல்லவன், "தொண்டையைத் தார்வேந்தன்" என்றும் "போத்தரசன்" என்றும் தன்னை அழைத்துக்கொண்டான். தொண்டைமான் மன்னர்கள் பல்லவர்களுடன் மண உறவு கொள்ளவும் அவர்களது கடற்படையை வழிநடத்தவும் செய்திருக்கலாம். 'போத' என்ற சமஸ்கிருதச் சொல்லுக்கு இளைய விலங்கு இளைய மனிதன் என்ற பொருள்களும் மரக்கலம் என்ற பொருளும் உண்டு²¹ இளந்திரையன் என்ற பெயரின் பொருள் "போத" என்ற சொல்லின் பொருளுடன் மிகவும் பொருந்துகிறது. தொண்டை மண்டலத்தில்

திரௌபதியம்மன் கோயில்களில் போத்துராஜா சிற்பம் தவறாது இடம்பெறுவது வழக்கம். இது இளந்திரையன் போன்ற மீகாமன் சமூகத்தவர் ஒருவரையே குறிக்கிறது போலும். திரௌபதியம்மன் வழிபாட்டுடன் தொண்டைமான் இளந்திரையனைத் தொடர்புபடுத்த இயலுமா என்ற கேள்வி எழுவது இயல்பு. நாக கன்னிக்குப் பிறந்த அரவன் (அரவான்) பற்றிய தொன்மம் மகாபாரதக்கதையோடு தொடர்புடையதே. மட்டுமின்றி, பெரும்பாணாற்றுப்படையில் (வரி. 415-419) தொண்டைமான் இளந்திரையன், போர்க்களத்தில் எதிரிகளை வென்று ஆர்ப்பரிப்பது கௌரவர்களை வென்ற பஞ்சபாண்டவர்களின் ஆர்ப்பரிப்பு போன்று இருப்பதாகக் கூறப்படுகிறது. ஓர் உவமை என்ற அளவில் மட்டுமின்றி, மகாபாரதக்கதை மாந்தர் சிலருடன் ஏதோ ஒரு விதத்தில் இளந்திரையன் வம்சத்தவர் தம்மை அடையாளம் காட்டிக் கொள்ள விழைந்ததையும் இக்குறிப்பு உணர்த்துவதாகக் கொள்வதில் தவறில்லை.

கரை துறை வேளாளர் (கரையார்) சாதியினர், சிங்கள மொழியில் 'கரவா' என அழைக்கப்படுவது குறித்து முன்னரே கண்டோம். குருகுலத்தார் (கௌரவர்) என்பது தான் கரவா என வழங்குகிறதென விளக்கமளிக்கப்படுவதுண்டு. இது எவ்வாறாயினும், கடற்படைத்தலைவர்கள் "குருகுலத்தரையன்" என்ற பட்டம் பெற்றிருந்தனர் என்பது கல்வெட்டுகள் மூலம் தெளிவாகிறது.²² துரியோதனாதியரான நூற்றுவரை மட்டுமின்றிப் பஞ்ச பாண்டவர்களையும் சேர்த்தே குருகுலத்தார் எனக் குறிப்பிடுவது மரபு. அவ்வகையிலும் திரையன் வம்சத்தவரை மகாபாரதக்கதை மாந்தரோடு - அரவான் போன்றவர்களோடு இணைத்து அடையாளம் காண்பது தர்க்கப்பூர்வமான ஒன்றே. குருகுலத்தரையன் என்ற பட்டம் புனைந்தோர், தந்தை வழியில் அர்ஜுனன் போன்ற குருகுல அரசவம்சத்தவராக அங்கீகரிக்கப்படுகிற வாய்ப்பு இருந்தும், தம்மை நாககன்னி வம்சத்து வேளாளர்களாகவே நிலைநிறுத்திக் கொள்ள வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் என்ன என்ற கேள்வி எழுவது இயல்பு. இக்கேள்வி மிகவும் சிக்கலானது என்பதில் ஐயமில்லை. ஆயினும், வைணவ பக்தி மார்க்கம், குறிப்பாகப் பாஞ்சராத்திர ஆகமநெறியின் அடிப்படையிலமைந்த திருமால் கோயில்களின் உருவாக்கம் குறித்த ஆய்வில் இச்சிக்கலுக்கான விடை கிடைக்கிறது. அது குறித்து இனி ஆராய்வோம்.

அடிக்குறிப்புகள்:

1. ப. 671, தொல்காப்பியப் பொருளதிகார மூலமும் பேராசிரியர் உரையும், பின்னான்கு இயல்கள், பாகம் இரண்டு, கணேசையர் பதிப்பு. உலகத் தமிழராய்ச்சி நிறுவனம், சென்னை-113 2007.
2. south indian Inscriptions vol no. 327
3. Epigraphia indian vol. XXII no. 23 இக்கல்வெட்டின் 6 ஆம் வரியிலும் 10 ஆம் வரியிலும் முறையே "ஸச்சூத்ர புங்கவ" என்றும் "ஸச்சூத்ர சூடாமணி" என்றும் வாசகங்கள் இடம் பெற்றுள்ளன.
4. கி.பி. 14 ஆம் நூற்றாண்டில் மிழலைக் கூற்றத்து வேளாளர்

களான தொண்டைமான்கள், புதுக்கோட்டை மாவட்டத்திலுள்ள அறந்தாங்கிப் பகுதியில் "அறந்தாங்கி அரசு" என்ற பெயரில் ஆட்சி செலுத்தத் தொடங்கினர். இவர்கள் கி.பி. 17 ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் இராமநாதபுரம் சேதுபதி மன்னர்களால் உருவாக்கப்பட்ட புதுக்கோட்டைத் தொண்டைமான்களிலிருந்து வேறுபட்டவர்கள். அறந்தாங்கித் தொண்டைமான்கள் குறித்துத் தி.வை. சதாசிவப் பண்டாரத்தார் எழுதியுள்ளார். அண்மையில் புலவர் செ. இராசு அவர்கள் "அறந்தாங்கித் தொண்டைமான்கள்" என்ற நூல் எழுதியுள்ளார். (பதிப்பு: உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், சென்னை - 113 - 2008)

5. ப. 16 தொல்லியல் நோக்கில் காஞ்சிபுர மாவட்டம். ச.கிருஷ்ணமூர்த்தி, மெய்யப்பன் பதிப்பகம், சிதம்பரம்-1 2010.

6 தமிழகத்திலுள்ள நாணயச் சேகரிப்பாளர்கள் பலரிடம் இவ்வகைக் காசுகள் உள்ளன. இவற்றுள் ஒரு குறிப்பிட்ட வகைக் காசில் ராஜநோ வாசிடி புதல ஸிரி ஸதகனிஸ எனப் பிராகிருத மொழியிலும் அரசன்கு வசிடி மகன்கு திரு சதகனிசு எனத் தமிழிலும் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. ஆனால் இந்நாணயங்கள் அனைத்தும் தமிழகத்தில் புழக்கத்திலிருந்தனவா எனத் தெரியவில்லை. இவை பெங்களூரு போன்ற பழங்காசு விற்பனை மையங்களிலிருந்து சேகரிக்கப்பட்டவையாகும்.

7. தொண்டைமானின் படைக்கலக் கொட்டிலைப் பற்றி "இவ்வே பீலியணிந்து" எனத் தொடங்குகிற, வஞ்சப் புகழ்ச்சியணியிலமைந்த பிரபலமான புநானூற்றுப் பாடலை ஒளவை பர்டியதுகூட, தொண்டைமானின் வர்ண அந்தஸ்து குறித்த பதிவெனக் கொள்ள வழியுண்டு.

8. முக்குவரின் நாட்டுப்புறப் பாடல்களைக் கேரளப் பல் கலைக்கழகத் தமிழ்த்துறை (திருவனந்தபுரம்) பதிப்பித்துள்ளது. "அரசு மக்கள்" எனத் தங்களை அப்பாடல்களில் அவர்கள் குறிப்பிட்டுக் கொள்கின்றனர்.

9. "சோளரட்ட இதாகம் ரஜ்ஜதம் இஜு ஜாதிக^{கோ} அ தமினோ" என மகாவம்சம் (XXI: 13) குறிப்பிடுகிறது. "சோழ நாட்டிலிருந்து இங்குவந்த ரஜ்ஜத (அல்லது ராஜத) என்ற சாதியைச் சேர்ந்த தமிழன்" என்பது இதன் பொருள். ஏளாறன் என்ற பாலி வழக்கு "ஏறாளன்" என்பதன் திரிபாக இருக்கலாம். "ஏறாண் முல்லை" என்ற வாகைத் திணையின் துறை, ஏறாளனின் வீரத்தைப் புகழ்வதாகும். மலையாள மொழி வழக்கிலமைந்த ஏறாடிமார், ஏறாளநாடு ஆகியன வரலாற்றில் பதிவு பெற்றுள்ளன. ஏறாடி என்பது தற்போது ஏராலி என்ற குடிப்பெயராக வழங்குகிறது.

10. அகநானூற்றில் பவத்திரி என்ற கட்டுரையில் (இலக்கிய ஆய்வு. அறிவியல் - சேகர் பதிப்பகம், சென்னை- 1982) பி.எல். சாமி அவர்கள், ஸ்ரீ பர்வதமே பவத்திரி என்று கருத்துத் தெரிவித்துள்ளார். சென்னைக்கு வடக்கே அமைந்துள்ள பழவேற்காடு, பவத்திரிக் கோட்டத்தில் அமைந்திருந்தது என்றும், இக் கோட்டத்தின் கடற்கரைப்பகுதிகள் கடல்கோளில் அழிந்துவிட்டன என்றும் அறிஞர்களிடையே கருத்துகள் நிலவுகின்றன. சிலப்பதிகாரப் பதிகத்தின் 2 ஆம் வரிக்கு விளக்கமளிக்கும் அடியார்க்குநல்லார், அண்ணல், தோன்றல், இளவல், திரையல் முதலிய ஆண்பாற் பெயர்ச் சொற்கள் உண்டெனக் குறிப்பிடுகிறார். (ப.13, சிலப்பதிகார மூலமும் அரும்பதவுரையும் அடியார்க்கு நல்லார் உரையும். உ.வே.சா நூலகப் பதிப்பு 2008) திரையன் என்பது திரையல் என்றும் வழங்கியுள்ளதென

இதனால் தெரிகிறது. சிலப்பதிகாரத்திலேயே (16: 55) திரையல் என்பது வெற்றிலை என்ற பொருளில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. வெற்றிலை தென்கிழக்காசிய நாடுகளிலிருந்து அறிமுகப் படுத்தப்பட்டதெனக் கருதப்படுகிறது. திரையனுக்கும் தென்கிழக்காசிய நாடுகளுக்கும் இடையிலான உறவை உணர்த்தும் அறிகுறியாக இது இருக்கக்கூடும்.

12. Inscriptions Of ceylon & Early Brahmi inscriptions & S.Paranaritana, Dept of Archaeology, Colombu மேற்கோள். இலங்கைப் பிராமிக் கல்வெட்டுகளில் சங்ககாலப் பரதவ சமூகம், ப.புஷ்பரட்ணம், தொல்லியல்துறை, தமிழ்ப்பல்கலைக் கழகம், தஞ்சாவூர்.

13. ப. 214 பத்துப்பாட்டு மூலமும் நச்சினார்க்கினியர் உரையும். உ.வே.சா நூலகப்பதிப்பு, 1974

14. சாவக (ஜாவா) நாட்டு நாகபுர அரசன் இந்திரனின் மருமான் பூமிசந்திரன் என்பவன் மணிமேகலையில் வேறோர் இடத்தில் (24: 164-170) குறிப்பிடப்படுகிறான். அந்நாகர்கள் இந்திர குலத்தவர்க்கும் வாலியோன் குலத்தவர்க்குமிடையில் ஏற்பட்ட உறவில் தோன்றியவர்களாகலாம்.

15. மேற்கோள்: ப. 9. அறந்தாங்கித் தொண்டைமான்கள், செ. இராசு, உலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சி நிறுவனம், சென்னை 113, 2008. "உரகக் குலேசன்" என்பது நாகராஜனைக் குறிக்கும். முதல் இராஜராஜன் ஆட்சிக்காலத்தில் தொண்டை நாடு, ஜெயங்கொண்ட சோழ மண்டலம் என்று பெயர் பெற்றது. ஜெயங்கொண்டான் என்பது இத்தொண்டைமாளை குறிக்குமெனக் கருதி "வெற்றி கொண்டான்" எனப் பிள்ளைத்தமிழ் குறிப்பிடுகிறது போலும்.

16. ப. 360 பத்துப்பாட்டு மூலமும்... மேற்கூட்டிய நூல்.

17. பக். 17-18, பல்லவர் செப்பேடுகள் முப்பது-தொகுப் பாசிரியர்: தி.நா. சுப்பிரமணியன், பதிப்பு: தமிழ் வரலாற்றுக் கழகம், மறுபதிப்பு: உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், சென்னை- 113, 1999.

18. pp 130 & 131 The Evolution of an ethnic identity of Tamils in Srilanka 300 B.C. to 1200. Indrapala. M.V. Publications, South Asian studies centre, Sydney, 2005.

19. p. 120 The surnames of the Cankam age, M.A Durai Rangaswamy, University of Madras, 1968.

20. p.348, A Students Sanskrit English dictionary, V.S Apte, Motilal Banarsidas Publishers, 1968. "loat" என்ற ஆங்கிலச் சொல்லுடன் இது தொடர்புடையதாகலாம்.

22. மீகாமன் சமூகத்தவருள் வலங்கை, இடங்கைச் சாதிப் பிரிவுகள் இருந்துள்ளன. கரையார், முக்குவர், சாதியினர் "வலங்கை மீகாமன்" என அழைக்கப்பட்டனர். இலங்கையைப் பொறுத்தவரை இவர்களுக்கு "வன்னியர்" என்ற பட்டம் இருந்தது. வஹ்னி(அக்னி)யிலிருந்து தோன்றியவள் என்ற தொன்மக்கதையின் அடிப்படையில் இவர்கள் திரௌபதியை வழிபட்டிருக்கலாம். தமிழகத்தில் வன்னியர் எனத் தற்போது அழைக்கப்படும் பள்ளி குலத்தவர்களுக்கு "இடங்கை மீகாமன்" என்ற பட்டமே உரியதாக இருந்தது.

23.Epigraphia Indica vol. xxi p. 243.